

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ὑπερθεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τριμηνίος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξάμηνος καὶ Τριμηνίος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκιον

Περίοδος Β'. — Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Δεκεμβρίου 1923

Ἔτος 46ον — Ἀριθ. 4

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

«Ὅλοι ἔμειναν σύμφωνοι, ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ ξαναμποῦν στὴν «Τύχη». Τὸ σκάφος κόντευε νὰ χαθῇ πᾶς κάτω ἀπ' τὰ νερά.

Ἀποφάσισαν λοιπόν, εὐθὺς μόλις θάβγαينه ὁ ἥλιος, νὰ ἐξακριβώσουν τὴ θέσιν ὅπου βρισκόνταν: εὐτυχῶς θάταν εὐκολο, γιὰτὶ ὁ Δεσποῦ προνόησε νὰ πάρῃ μαζί του ἓνα κουτί μὲ τ' ἀπαραίτητα ὄργανα, δηλαδὴ πυξίδα καὶ ἐκτόκυκλο. Θὰ βάδιζαν στὴν ἀκρογιαλιά ὡς πού νὰ διακρίνουν τὸ στόλο, καὶ τότε θὰ ἔστελναν μιὰ βάρκα νὰ ζητήσῃ βοήθεια καὶ πρὸ παντὸς μεταγωγικά.

Ὅλοι εἶχαν ἐπιδοκιμάσει αὐτὸ τὸ σχέδιο, ὅταν ξαφνικὰ βλέπουν νὰ πετιέται πάνω ἀπ' τοὺς βράχους μιὰ κόκκινη φωτοβολίδα. Ἐσκάσε μὲ τὸν ἰδιαιτέρου ἐκείνο κούφιο κρότο τῶν πυροτεχνημάτων κι' ἄφησε ἓνα ἀστραφτερὸ καταρράχτη ἀπὸ λαμπερὰ ρουμπίνια, πού ἔσβυσαν πέφτοντας σιγὰ-σιγὰ.

Ὅλοι κοιτοῦσαν σαστισμένοι.

— Φωτοβολίδα κινδύνου! ψιθύρισε ὁ κυβερνήτης Δασινύ.

— Ναί, πλοίαρχέ μου, εἶπε ὁ Ἑρρίκος, πού τοῦ ἦρθε στὸ νοῦ ξαφνικὰ ἡ «Δάφνη» πού τὴν εἶχε ἰδῇ νὰ περνᾷ μέσα στὴ θύελλα.

Καὶ μὲ λίγα λόγια τοὺς διηγήθηκε ἐκείνη τὴ σκηνή.

— Αὐτὸ εἶναι, πλοίαρχέ

μου, εἶπε κι' ὁ κελευστὴς τιμονιέρης, πού κι' αὐτὸς εἶχε διακρίνει τὸ πέρασμα τῆς «Δάφνης». Τὸ βρῆκε ζητᾷ βοήθεια...

— Πρέπει νὰ βεβαιωθοῦμε! φώναξε ὁ Δασινύ. Θάναι πολὺ κοντὰ στὴν ἀκτὴ, πίσω ἀπ' αὐτὴ-δὲ τὴν κορυφή. Ἀνθυπολοχαγὲ Καρδινιὰν, κάνετε μιὰ περίπολο, τεθῆτε ἐπὶ κεφαλῆς καὶ πηγάζετε νὰ ἰδῆτε.

Σὲ πέντε λεπτά, ὁ Ἑρρίκος, ὁ λοχίας Γκολδὲ καὶ πέντε ἱππεῖς βάδιζαν πρὸς τὸ σημεῖο ὅπου εἶχε φανῇ ἡ φωτοβολίδα.

Οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ναῦτες κι' οἱ ὑπόλοιποι ἱππεῖς περίμεναν μ' ἀγωνία τὴν ἐπιστροφή τους.

Δὲν εἶχε περάσει καλὰ-καλὰ ἓνα τέταρτο, ὅταν ξαφνικὰ, μέσα στὴ σιγή, ἀκούστηκαν ἀμυδρὰ τουφεκιᾶς ἀραιᾶς πίσω ἀπ' τοὺς βράχους.

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως εἶδαν καὶ τὶς στιγμιαῖες κοκκινωπὲς λάμψεις, πού σδύνοντας ἄφιναν ἓνα μαῦρο καπνὸ, σὰ μαῦρο λοφίον.

Δίχως ἄλλο, τὸ πλήρωμα τῆς «Δάφνης» θάχε πιαστῇ μὲ καμμιὰ ἀραδικὴ συμμορία.

Ὁ κυβερνήτης Δασινύ στάθηκε ἀποφασιστικός.

— Δεσποῦ! εἶπε. Ὅλοι οἱ ἄνδρες νὰ σχηματίσουν μιὰ φάλαγγα. Κι' ἐμπρός!

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη γοργά.

— Ἐμπρός! φώναξε ὁ Δασινύ βγάζοντας τὸ σπαθί.

Ναῦτες καὶ ἱππεῖς ἔτρεξαν πίσω του. Ὅλοι ποθοῦσαν νὰ βοηθήσουν τοὺς ναυαγοὺς πού θὰ κινδύνευαν. Μὰ ἄ-ξαφνα ἓνας ἱππεὺς σωριάστηκε χάμω. Σύγκαιρα οἱ κλάδοι ἑνὸς θάμνου ἔσπασαν μ' ἓναν ἤρπ κρότο.

— Τὴν πάθαμε! εἶπε ὁ Δεσποῦ.

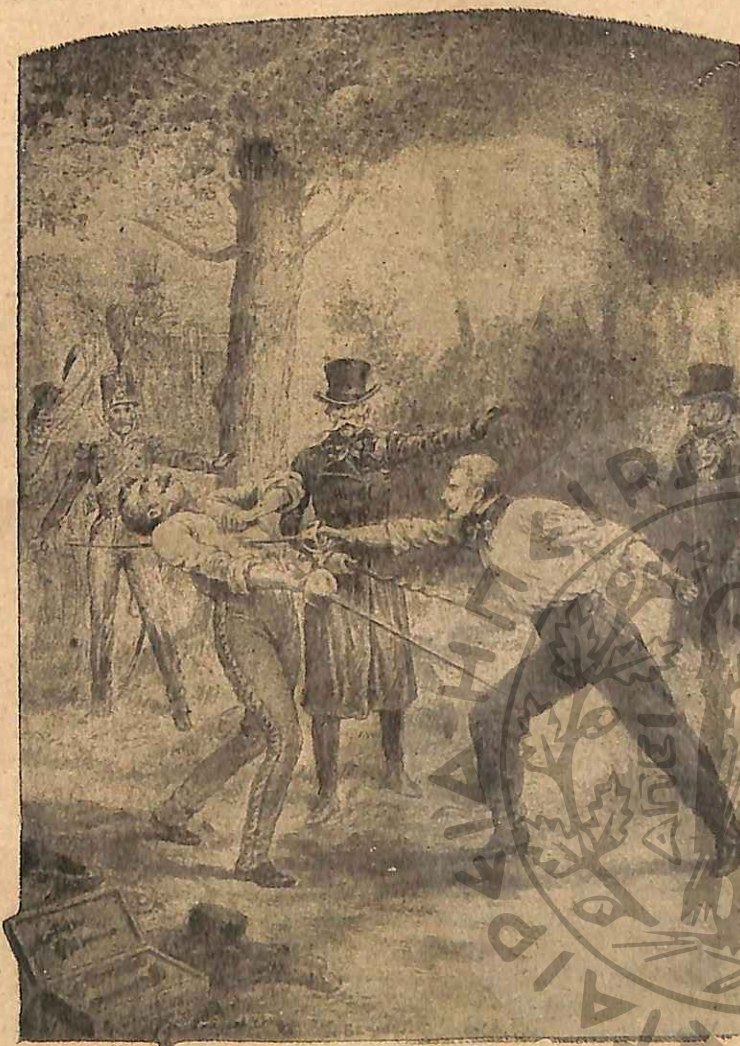
Οἱ σφαῖρες ἐσφύριζαν πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους, ὁ θάνατος πετοῦσε πάνω ἀπ' τὸ γαλλικὸ ἀπόσπασμα. Μέσ' ἀπ' τὶς δένδρουστές ἐφθάναν λαρυγγόφωνες κραυγὲς Ἀράδων ἀνακατεμμένες μὲ γαλλικὰς φράσεις.

Ἐσχώριζε ἡ φωνὴ τοῦ Καρδινιὰν πού ἔδινε διαταγές:

— Ἀποδῶ, παιδιά!.. Κρατήθητε καλά!..

— Ἐδῶ, εἴμαστε!.. Φθάσαμε!.. Μὴν τὸ κουάτε βῆμα!.. φώναξε ὁ Δεσποῦ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ βρισκόνταν στὸ πεδίο τῆς συμπλοκῆς.

«Ἀφῆς τὸν ἀντίπαλό του θανάσιμα πληγωμένο.» (Σελ. 17, στ. γ')

Κι' έφθασαν στην ώρα!
 'Απ' τους έπτά άνδρες πουχαν ξεκι-
 νήσει, έμεναν μόνο τρεις: 'Ο Καρδι-
 νιάκ, ο Γκιωλδές κι' ένας ίππίας. Κι' ο
 τελευταίος είχε μιὰ σπαθιά στο μέτωπο.

Τους είχε περικυκλώσει μιὰ συμμο-
 ρία Καθύλων, άραδικής φυλής, και τώρα
 πολεμούσαν μόνο με τὰ σπαθιά και
 τὰ κοντάκια τών όπλων. 'Ο άγωνας τους
 ήταν θαυμαστός και τραγικός συνάμα,
 γιατί γύρω τους τὰ πτώματα τών
 'Αράδων αποτελούσαν άληθινά πρό-
 χυμα.

Η ένίσχυση που έφθασε, έφερε
 κάποια σύγχυση στους ίθαγενείς κι' οι
 τρεις γενναίοι μπόρεσαν νά πάρουν
 άναπνοή. Μά σε λίγο άρχισαν πάλι
 την επίθεση όρμητικότεροι κι' οι ναυα-
 γοί της «Τύχης», λιγότεροι στόν άρι-
 θμό, αναγκάστηκαν νά όπισθοχωρή-
 σουν πρός τις βάρκες.

Ήταν τρομερή αυτή ή όπισθοχώ-
 ρηση, γιατί είχαν σωθή τὰ πολεμο-
 φόδια και πολεμούσαν μόνο με τὰ σπα-
 θιά και με τὰ τσεκούρια που βρήκαν
 στις βάρκες.

Οί ίθαγενείς τους είχαν περισφίξει
 απ' όλα τὰ μέρη, τó έδαφος τώρα ήταν
 γυμνό από δένδρα και θάμνους κι' ο
 άγώνας ήταν άπελπισμένος.

Τότε, μέσα στις άγριες κραυγές τών
 'Αράδων και στις πιστολιές, ο Δασινύ,
 διατηρώντας όλη την ψυχραιμία του,
 πήρε μιὰ ξαφνική άπόφαση.

— Παιδιά, είπε, ή τιμή τών όπλων
 έσώθη, άς κοιτάξουμε νά γλυτώσουν
 μερικοί από σάς.

Γύρισε στόν Καρδινιάκ.

— Ανθυπολοχαγέ, διάταξε, μαζέψετε
 τους άνδρες σας και σεις, Δενεσού, πάρτε
 είκοσι από τους ναύτες και γρήγορα
 στις βάρκες... Έμπάτε και άνοιχτήτε
 γοργά!

— Ποτέ! φώναξε ο Καρδινιάκ.

Πολεμούσε άδιάκοπα, άνάμалλος
 και ξετρισμένος. Τό σπαθί του ήταν
 κατακόκκινο ως τó μανίχι και τó χέρι
 του ματωμένο. Τά μάτια του σπινθηρο-
 βολούσαν, τó πρόσωπό του ήταν μαυ-
 ρισμένο απ' τή μαπαρούτη. Κι' είχε
 μιὰ ήρωική όμορφιά καθώς ήταν
 άπορροφημένος απ' τόν άγώνα!

‘Ο Δενεσού από τ' άλλο μέρος δέν
 απάντησε μιλιὰ στη διαταγή του κυβερ-
 νήτη, αλλά και δέν έτοιμάστηκε νά
 την εκτελέσει.

‘Ο Δασινύ χαμογέλασε μέσα στην
 τραγική έκείνη στιγμή.

— Τι παληκάρια! φιθύρισε.

Πολεμώντας όλοένα, μά και υποχω-
 ρώντας, πλησίαζαν την άκροθαλασσιά
 κι' οι βάρκες δέν άπέχαν παρά τριάντα
 μέτρα.

— Δενεσού, φώναξε ο κυβερνήτης,
 στις βάρκες! Σας διατάσσω!

— Κύριε πλοίαρχε, απάντησε ο

Δενεσού, είναι ή πρώτη φορά που δέν
 ύπακούω στις διαταγές σας, — μά κι' ή
 τελευταία. Μου είνε άδύνατο νά φύγω.
 — Σεις, Καρδινιάκ!

‘Αλλά ο Καρδινιάκ δέν ήταν κοντά
 του. Μάζεψε όσους άνδρες του άπόμει-
 ναν, όρμησε πάνω στους 'Αραδες και
 τους πήγε καμμιά έκατοστή μέτρα πίσω.
 ‘Ετσι τους έμειναν μερικά λεπτά της
 ώρας ακόμα.

‘Ο κυβερνήτης διάλεξε τους άνδρες
 που θάμπαιναν στις βάρκες. Τους ήξερε
 όλους σάν παιδιά του, γιατί κυβερνούσε
 την «Τύχη» τέσσερα χρόνια τώρα.

— Σύ, Ριμπιέρ, έχεις δυο παιδιά. Σύ,
 Τεβενέκ, είσαι παντρεμένος. Και σύ,
 Νοέλ, είσαι μοναχογιός κι' έχεις γριά
 μητέρα... Έμπρός, σάς διατάσσω: Στις
 βάρκες!

‘Εκείνοι άμλλητοι δισταζαν.

— Σας διατάσσω, είπα! 'Οφείλετε νά
 ύπακούσετε!

Κι' ή φωνή του θύμιζε τὰ προστάγ-
 ματα που έδινε στις κρίσιμες στιγμές.
 ‘Υστερα γύρισε σ' ένα γέρο τιμο-
 νιέρη που θάφευγε κι' αυτός:

— Ο στόλος θάναί από καί! (κι'
 έδειξε βορειοδυτικά.) Κυβέρνησε ως εκεί
 κι' όταν φθάσης, διηγήσου στο ναύαρχο
 τι έτρεξε.

Δέν πρόφθασε νά πη περισσότερα.

Τριανταπέντε άνδρες είχαν μπη στις
 βάρκες και ξεκινούσαν. Έν τώ μεταξύ
 οι 'Αραδες, βλέποντας νά τους φεύγη
 ή λεία τους, έξόρμησαν με λύσσα και,
 παρασύροντας τόν Καρδινιάκ με τους
 λίγους στρατιώτες του, έτρεχαν πρός
 την άκρογαλιά.

Σε λίγα λεπτά οι ήρωικοί Γάλλοι
 βοισκόνταν περικυκλωμένοι από τους
 ίθαγενείς. Είκοσι χέρια όρμησαν πάνω
 στόν καθένα τους και τους έδεσαν με
 λουριά, με ζώνες και σχοινιά από τρι-
 χες καμήλας.

‘Ο Καρδινιάκ, που ήταν άτίθαστος
 σάν πληγωμένο λεοντάρι, τυλίχτηκε
 ξαφνικά μέσα σ' ένα μπουρνούζι που
 τουρίξαν...

Και σε λίγο, στην άκρογαλιά, που
 την έφώτιζαν τώρα οι πρώτες λάμψεις
 της αύγης, έσοι απ' τους ήρωικούς
 στρατιώτες είχαν επιζήσει, ήταν ξαπλω-
 μένοι στη γραμμή, δεμένοι, φιωμένοι,
 ένφ οι Καθύλοι έξεδήλωναν με θόρυβο
 τή χαρά γιά τó θρίαμβό τους σε μιὰ
 γλώσσα άκατάληπτη, που τή συνόδευαν
 με παράξενες χειρονομίες.

‘Ο ύποπλοίαρχος Δασινύ, ο Δενεσού,
 ο Καρδινιάκ και τριανταδυο ναύτες
 και στρατιώτες που είχαν επιζήσει,
 ήταν αϊχμάλωτοι τών 'Αράδων!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Μέσα στόν Καθύπια!

Οί Γάλλοι νεκροί είχαν μείνει στόν
 τόπο της συμπλοκής. Μερικοί άγριάν-
 θρωποι 'Αραδες τους έκοψαν τὰ κεφά-

λια με άπίστευτη άπάθεια. ‘Ο 'Ερρίκος
 έκλεισε τὰ μάτια σά νάθελε νά λιγοθυ-
 μήσει. Τώρα που ή έξαψη της μάχης
 είχε πάψει, ξυπνούσε μέσα του όλη ή
 τρυφερότητα που είχε κληρονομήσει
 απ' τή μητέρα του, τή γλυκειά Λιζούλα.

‘Υστερα μάζεψαν τὰ κεφάλια κι' ένας
 μαύρος, άπλά ντυμένος, τάβαλε μέσα σε
 πέτσινους σάκκους που είχαν φέρει
 γυναίκες ίθαγενείς, με τὰ πρόσωπα
 σκεπασμένα με άσπρα καίτ.

Αυτές μάλιστα πλησίασαν με περιέρ-
 γεια τους αϊχμαλώτους και καθώς
 κοιτάζαν, ή μιὰ απ' αυτές, πήρε απ' τó
 κεφάλι της μιὰ μακριά βελόνα άση-
 μένια και τήν έμπηξε πάνω απ' τó
 γόνατο του Γκιωλδές. Εκείνος, μ' όλο τó
 φίμωτρο που φορούσε, άφησε μιὰ φωνή
 απ' τόν πόνο που έννοιωσε.

Οί γυναίκες έσκασαν στα γέλια και
 κάτι είπαν δυνατά μεταξύ τους.

Μά ξαφνικά σώπασαν και χάθηκαν
 τρεχάτες. Είχε φανή ένας 'Αλγερινός
 με γκριζα γενειάδα, έξυπνο πρόσωπο,
 ψηλός και γεμάτος. Φορούσε ρούχα
 μπλέ μ' άσημένα σειρήτια και στο
 χέρι κρατούσε μαστίγιο με πέτσινια
 λουριά.

Με μιὰ μόνο χειρονομία του είχε
 διαλύσει τή συνάθροιση.
 (‘Ακολουθεί)

ΜΑΝΝΑ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΗΣ [Σονέττο]

‘Ήσουν μικρό κι' όμως πολλά,
 παιδί μου, λαχταρούσες
 πόθοι μεγάλοι σου και γαν
 τ' άσθενικά σου στήθη
 σά νά μη σουφτανε ή ζωή
 του κόσμου αυτού που ζούσες,
 και σε μιάν άλλη πλο τρανή
 τó πνεύμα σου έξελύθη.

Σάν τι νά σε βασάνιζε
 και τι νά νοσταλγούσες,
 πόλεψες τή ζωήν αυτή,
 παιδί μου, παραμύθι;
 Με τὰ φτερά τ' όνειρου σου
 που τάχα νά πετούσες;
 Του κόσμου αυτού του ψεύτικου,
 που νάβρισκες τή λήθη;

Μονάχο πάντα σ' έβλεπα,
 βουβό, συλλογισμένο
 κι' όντας στη φύσην έπεφτε
 τó θαμπερό τó δειλί,
 στη χώρα είχες τó όνειρου σου
 τó βλέμμα βυθισμένο.

Γιά πλο τρανότερη ζωή,
 παιδί μου, γεννημένο,
 μάς πέταξες, μ' ένα χλωμό
 χαμόγελο στα χείλη,
 σά νά ξερες πώς μόνο 'Έχει
 θά ζής εύτυχισμένο!...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΤΡΙΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Τήν επομένη ώρα, ένδιαφέρουσα και δι-
 δακτική επιστολή έστειλε στόν κ. Φαίωνα ο
 κ. Ι. Χ. Δραγάτης. Τή δημοσιεύω στη γλώσσα
 που είναι γραμμένη, χωρίς νά την άλλαξω
 καθόλου, κατ' εξαίρεση κι' από σεβασμό στο
 σοφό μου φίλο κι' ένα από τους πιο παλιούς
 μου συνεργάτες, που μου χαρίζει ακόμα όλη
 του τήν αγάπη, τήν υποστήριξη και τήν πο-
 λύτιμη συνεργασία του.—Σ. τ. Διαπλ.).

Φίλε κύριε Φαίον,

Δέν έλησμόνησα τήν ύπόσχεσί μου.
 Σας είχον γράψη, ότι θά σας έγρα-
 φον, πώς και πότε έτυχε νά ίδω κι' έγώ,
 όχι έν, όπως όμεις, αλλά τρία συγ-
 χρόνως φαντάσματα... Έδράδωνα νά τó
 πράξω ένεκα πληθώρας εργασίας. Τó
 πράττω όμως σήμερα, απ' ού σας ευ-
 χαριστήσω, και έγώ και ή Διδώ, διά
 τὰ τόσα καλά λόγια τὰ όποια έγράψατε
 περί ήμών εις τήν καλήν φίλην μας τήν
 «Διάπλαιν», τὰ όποια τόσα πολλά
 πράγματα μου έφεραν εις τήν μνήμην,
 και άφ' ού άκόμη σας συγχάρω διά τήν
 εξαίρετικώς δι' ύμās τόσον δικαίαν
 άπονομήν του 'Αριστείου τών Γραμ-
 μάτων.

Είδον λοιπόν και έγώ τρία φαντά-
 σματα, όχι όμως μετά κύκλον σελήνης,
 περί ού ο λαός λέγει:

«Τού ήλιου κύκλος άνεμος
 Του φεγγαριού χειμώνας»

Και όχι όπως έδημοσιεύθη:

«Ήλιου κύκλος άνεμος
 Και φεγγαριού χειμώνας».

Ήμην τó τρίτον έτος φοιτητής του
 Πανεπιστημίου άκόμη, κατά τó έτος
 1872, έτε μετέδην εις τήν πατρίδα μου
 Σίφνον, ήν δέν είχον επισκεφθί από
 του Δεκεμβρίου του 1862, έτε άνεχω-
 ρήσαμεν εκείθεν οίκογενειακώς έλθόν-
 τες εις τās 'Αθήνας. Μεταδās εκεί εις
 ήλικίαν πώς ώριμον πλέον, έπεθύμησα
 νά επισκεφθώ πάσας τās τοποθεσίας
 αυτής και ιδίως τās έχούσας διαφέρον
 αρχαιολογικόν ή σχετιζόμενον πρός
 τήν ιστορίαν του τόπου. Μεταξύ του-
 των μία έκίνησε περισσότερο τήν επι-
 θυμίαν μου ταύτην, διότι έγνώριζον ότι
 μέχρι εκείνου του χρόνου, όπως και
 μέχρι σήμερα, ούδεις ξένος έγγραφέ τι
 περί αυτής ή έπεσεκφθη αυτήν όλως.
 Είπε ή παναρχαία 'Αρόπολις του 'Αγ.
 Νικήτα πρός τó Β. 'Α. της νήσου, σά-
 ζουσα άρχετὰ λείψανα. Έν Σίφνῳ τότε
 παρέμενε και νέος τις της ήλικίας μου
 Θ. Μαζαρός, Σίφνιος και αυτός, ο όποιος
 με παρηκολούθει εις τās άνα τήν νήσον
 εκδρομάς. 'Απεφασίσαμεν λοιπόν νά
 μεταδώμεν όμou εις τόν άγιον Νικήταν,
 έτοιμασθέντες διά τρώρον από του χω-
 ρίου μου, τών 'Εξαμπέλων, πεζοπορίαν
 και όρίσαντες ώραν εκκινήσεως τήν δευ-
 τέραν μετά τó μεσονύκτιον, με τήν συμ-
 φωνίαν νά έλθῃ από τó έγγύς χωρίον

του, τήν Καταδατήν, νά με έξυπνίσῃ.
 Εκείνος, σπεύδων νά εκτελέσῃ τήν κοι-
 νήν επιθυμίαν, έρχεται δύο ώρας προ-
 τήτερα, περί τó μεσονύκτιον και άρ' ού
 εκάμαμεν τόν σταυρόν μας, έξεκινήσα-
 μεν. Διήλθομεν υπό βαθύτατον σκότος,
 μόλις όλίγον έλαφρωνόμενον από άδύ-
 νατον άστροφεγγιάν, της 'Αράδαις, θέ-
 σιν ένθα οι μύλοι του χωρίου μας, κα-
 τέθημεν εις τó Σταυρί και εκείθεν έφθά-
 σαμεν εις τās άρχάς του ποταμού τών
 Καμαρών. Είχομεν προχωρήσῃ άρκετά,
 έτε, έν ή περιεπατοῦμεν έν τη κοίτη
 του χειμάρρου μεταξύ ροδοδαφνών και
 λίγων, μέσα εις τó σκότος τó έπιτεινό-
 μενον από τὰ πλάγια τών ένθεν και
 ένθεν και έμπρός πρανών μερών τών
 όρέων της νήσου, βλέπομεν εις άρκετήν
 άπόστασιν τρία κινούμενα λευκάζοντα
 σώματα μετά έξωγκωμένης λευκής κε-
 φαλής, τὰ όποια έσπευδον πρός τὰ έμ-
 πρόσ ευθές ως ήσθάνθησαν ότι ήκολου-
 θούμεν όπισθεν. Εις στροφήν τινα του
 χειμάρρου εξαφανίσθησαν, έπειτα πάλι
 άνεφάνθησαν μέχρις ού, έτε έφθασαν
 εις θέσιν καλουμένην «Πηγή» όπου τó
 περιδόλι του Φράγκου, και πάλιν εξα-
 φανίσθησαν, έντελως πλέον, μέσα εις τó
 παχύτατον σκότος. 'Από της πρώτης
 στιγμής ήμεις σταυροκοπηθέντες έδρα-
 δώναμεν τó βήμα, είχε δέ ήμās όντως
 τρόμος και έκστασις, και έσπεπόμεθα
 νά επιστρέψωμεν όπισω, αναβάλλοντες
 τήν εκδρομήν.

Ότε όμως έπέστημεν, ότι τὰ φαν-
 τάσματα, (τὰ δουγιατά, όπως λέγον-
 ται έν Σίφνῳ από του δειλιώ,) εξαφα-
 νίσθησαν, ανελάδομεν θάρρος και ήρ-
 χίσσαμεν νά προχωρήωμεν. Δέν είχομεν
 όμως πολύ προδῆ, έτε από του άρκετὰ
 βαθέος ανοίγματος της θύρας του κή-
 που του Φράγκου, ήκούσαμεν προσευ-
 χήν με τρέμουςαν φωνήν: «Θεοτόκε
 Παρθένε, χείρε κεχαριτωμένη...» Εις
 τās άρχάς έτρομάξαμεν, έπειτα όμως
 γνωρίσαντες τήν άπάτην μας, έγελάσα-
 μεν όχι όλίγον. Τὰ τρία φαντάσματα
 ήσαν τρεις χωρικά της νήσου, αί ό-
 ποίαι έσπευδον με τὰ πανέρια τών έν-
 δυμάτων επί της κεφαλής, ένα κατα-
 λάδωσι θέσιν εις τόν ποταμόν και
 άσχαληθώσιν εις τó έργον της πλώ-
 σεως. Όπως ήμεις έξελάδομεν αυτός
 ως φαντάσματα, και έκείναι τó αυτό
 έπαθον βλέπουσαι ήμās με τās καλο-
 καιρινάς λευκάς ένδυμασίας μακρόθεν
 μέσα εις τó σκότος και διά τούτο όσον
 έσπεύδομεν ήμεις, τόσον έτρεχον και
 έκείναι, μέχρις ού εύρον καταβύγιον
 τήν θύραν του περιδολίου του Φράγκου.

Αυτή είνε ή ιστορία τών τριών φαν-
 τασμάτων, τὰ όποια ητύχησα νά ίδω
 εις τήν ζωήν μου έως τώρα. Οί άναγνώ-
 σται οι μικροί της «Διαπλάσεως», αλλά
 και οι μεγάλοι, (διότι γνωρίζω και με-
 γάλους τερπομένους με αυτήν, άκόμη

και με τὰ «'Αναγνώσματα διά πολύ
 μικρά παιδιά»,) άς προσθέσωσι τὰ
 τρία φαντάσματα του χειμάρρου της
 Σίφνου εις τó ιδιόν σας της όδοι 'Αρα-
 χώδης και θά έχωσι σαφή ιδέαν του
 κατά πόσον πρέπει νά πιστεύωσιν εις
 τὰ πλάσματα ταύτα της φαντασίας.

* * *
 Έν τέλει και έν σχέσει πρός τήν
 προαναγγελίαν του καιρού υπό σημείων
 διαφόρων και παρατηρήσεων του λαού,
 σημειώ και τὰ έξης: 'Ασφαλέςτατον
 τεκμήριον βροχής έδω εις τās 'Αθήνας
 έχομεν τήν κορυφήν του 'Υμηττού.
 Όταν έχῃ κουκούλαν ο 'Υμηττός, ήτοι
 όταν άποκρύπτεται ή κορυφή του και
 καλύπτεται υπό νεφών εις άρκετήν έκ-
 τοσιν, άσφαλώς έχομεν βροχήν. Όμοίως
 έν Σίφνῳ περί τών πρώτων κακοκαι-
 ριών του χειμώνας λέγομεν:

«'Αν τ' άι Φιλίππου λείπω
 τ' 'Αγία τών 'Αγίω δέ λείπω»
 Και τ' άι Νικολοδάβα
 ή βρέχει ή χιονίζει».

*'Ητοι άν τήν έορτήν του άγίου Φι-
 λίππου (14 Νοεμβρίου) δέν γείνη κα-
 κοκαιρία, βεδαίως θά γείνη τ' 'Αγία
 τών 'Αγίω, ήτοι τών Εισοδίων (21
 Νοεμβρίου), όπως έφέτος, έτε είχομεν
 τήν σφοδροτάτην βροχήν κατά τήν πα-
 ραμονήν τών Εισοδίων.

Και οι παλαιοί είχαν τοιαύτας πα-
 ρατηρήσεις προγνωστικές του καιρού.
 'Ο Αλιανός πολλάς τοιαύτας μάς πα-
 ρέδωκεν, ως π: χ: όταν άχόρταγα
 τρώγωσιν οι βόες και πέραν του συνή-
 θους, δηλοῦσι χειμώνα: όταν ο βοῦς βοᾷ
 και όσφραίνεται, θά βρέξῃ χωρίς άλλο:
 όταν τὰ πρόβατα κτυπώσι διά τών
 όπλων αυτών τήν γῆν, προαναγγέλλε-
 ται κακοκαιρία. 'Αποδίδει δέ μεντικήν
 δύναμιν και εις ζώα: οι μύες π. χ. λέ-
 γει ότι προαισθάνονται καταπληκτικώς
 τήν πτώσιν σεσαθρωμένων οίκων και
 τρέπονται εις φυγήν πολύ πρό της πτώ-
 σεως. Έκτελοῦσιν έργον μηχανικών διά
 τὰ έτοιμόρροπα.

...
 *Έν 'Αθήναις τῇ 11ῃ Δεκεμβρίου 1923.

Πρόθυμος
 ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΗΣ

ΡΗΤΑ

26.

Πέτρινα χείλη ηγαδιού,
 Αδελκομένα απ' τó σχοινί
 Που βγάξει μάδους με νερό,
 Νά μάθῃ, δείχ' τα του παιδιού,
 Τι κατορθώνει με καιρό
 'Ευμονή κι' ύπομονή.

27.

Και μογάχος σου όταν τρώς,
 Τόως σά νάταν κι' άλλοι έμπρός,
 Πώς θά πιάσῃς νά σε βλέπουν
 Κάθε τι και πώς θά φάς...
 *Έτσι μόνον άποκτάς
 Τους καλούς τρόπους που πρόπον.

CHEF

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΔΗΘΕΝ ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΑ

*Αγαπητοί μου,

ΡΕΠΕΙ να σάς πω
ἀκόμα μερικά, γιὰ
να σὰς ἐξηγήσω
κάπως καλύτερα
τὴν ἰδέα τῆς προ-
ηγουμένης Ἐπι-
στολῆς μου. Σὰς
εἶπα ἐκεῖ, ὅτι ἡ

Ἐπιστήμη οὔτε πλησιάζει νὰ ποδείξῃ
τὴν ὑπαρξὴ πνευμάτων, οὐρανίων νὰ
ποῦμε, πού καταβαίνουν στὴ γῆ κι' ἐπι-
κοινωνοῦν μαζί μας· οὔτε, κατὰ τὴ
γνώμη μου, θὰ τὸ ἀποδείξῃ ποτέ. Ἐ-
πρόσθετα ὅμως πῶς αὐτὸ δὲν μᾶς ἐμ-
ποδίζει νὰ πιστεύουμε ὅτι ὑπάρχουν
πνεύματα, ὅτι ζοῦν οἱ ψυχές τῶν νεκρῶν
τῆς γῆς κάπου ἄλλου, ὅτι ὑπάρχει κι'
ἕνας ἄλλος κόσμος, καλύτερος, πού τὴ
μυστικὴ του θύρα μᾶς τὴν ἀνοίγει ὁ
θάνατος. Καὶ γιὰ τὸ δὲν μᾶς κλονίζει
αὐτὴ τὴν πίστη ἡ ἀνεπάρκεια κι' ἡ
ἀδυναμία τῆς Ἐπιστήμης, μὲ ἄλλους
λόγους τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ καὶ τῶν ἀν-
θρώπων αἰσθήσεων; Γιὰ τὸ ἐκεῖνα τὰ
ξέρουμε καὶ τὰ πιστεύουμε ἀπὸ τὴ ὁρη-
σκεία. Κι' ἡ ὁρησκεία δὲν εἶναι Ἐπι-
στήμη, εἶναι Ἀποκάλυψη.

Καταλαβαίνετε τὴ μεγάλη αὐτὴ
διαφορὰ; Ἡ ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ π. χ.
δὲν μπορεῖ νὰ ποδείξη πειραματικῶς
στὰ Χημικὰ, Φυσικὰ ἢ Ἰατρικὰ ἐργα-
στήρια. Πιστεύουμε ὅμως ἀκράδαντα
πῶς ὑπάρχει Θεός, γιὰ τὸ κατὰ τὸ
δυνατό, μᾶς τὸ λέει μέσα μας καὶ γιὰ τὸ
ἄλλοι ἄνθρωποι, πού τὸ κατὰ αὐτὸ τὸ
αἰσθάνθηκαν πολὺ δυνατότερον ἀπὸ μᾶς,
μεγάλοι ἄνθρωποι, φωτισμένοι, θεό-
πνευστοι, μᾶς τὸ εἶπαν. Ἔτσι πιστεύουμε
καὶ στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς μας, καὶ
στὴν ὑπαρξὴ τοῦ ἄλλου κόσμου, ὅπου
θὰ ζήσῃ αἰώνια αὐτὴ ἡ ψυχὴ.

Ἡ Ἐπιστήμη δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀπο-
δείξῃ, ναί. Μᾶς φτάνει ὅμως πού δὲν
μπορεῖ νὰ ποδείξῃ καὶ τὸ ἐναντίο. Μᾶς
φτάνει πού λέει: «δὲν ξέρω, δὲν εἶναι
δική μου δουλειά». Γιὰ τὸ αὐτὸ λέει ἡ
ἀληθινὴ Ἐπιστήμη: «Ἀγνοοῦμεν καὶ
ἀγνοήσομεν». Ὁ Θεός δὲν εἶναι δικός
τῆς λογαριασμοῦ. Τὸν παραδέχεται
σιωπηλὰ σὰν τὸ Πρῶτο Αἶτιο τῶν ὄντων
καὶ τῶν φαινομένων κι' ἐξετάζει μόνο
τὰ ὄντα καὶ τὰ φαινόμενα πού ὑποπί-
πτουν στὴν ἀντίληψη, στὴν αἰσθήση.
Μὰ ὁ Θεός δὲν εἶναι οὔτε ἀπ' αὐτὰ τὰ
ὄντα, οὔτε ἀπ' αὐτὰ τὰ φαινόμενα. Δὲν
εἶναι ἀκόμα οὔτε ἀπὸ τῆς δυνάμεις πού
ἀνακαλύπτει ἡ Ἐπιστήμη: δὲν εἶναι
οὔτε ἡλεκτρισμός, οὔτε μαγνητισμός,
οὔτε ἡλεκτρομαγνητισμός...

Γι' αὐτὸ σὰς εἶπα πῶς καὶ τὰ «ψυ-
χοφυσικὰ φαινόμενα» πού ἐξετάζει σή-

μερὰ ἡ Ἐπιστήμη, οὔτε αὐτὰ δὲν θάπο-
δείξουν τίποτ' ἀπὸ τὰ μεγάλα μυστήρια
τοῦ Θεοῦ, τῆς Ψυχῆς καὶ τοῦ Ἄλλου
Κόσμου. Καὶ νὰ πού ἡ Ἐπιστήμη, γιὰ
νὰ τὰ ἐξηγήσῃ, τὰ ποδίζει σὲ μιὰ νέα
δύναμη, ἀγνωστὴ ἀκόμη, ἀνεξερευνή-
τη. Θὰ τὴν γνωρίσῃ, θὰ τὴν ἐξερευνήσῃ
καί... θὰ τελειώσῃ. Μαζὶ μὲ τὸν ἡλεκτρι-
σμό καὶ τῆς ἄλλης, θάχουμε τότε καὶ
τὴν καινούργια αὐτὴ δύναμη, τὴν και-
νούργια αὐτὴ λέξη. Θὰ λέμε π. χ. **δυ-
ναμισμός**, καὶ θὰ ἡσυχάζουμε, ὅπως
ὅταν λέμε **ἡλεκτρισμός**. Καὶ πάλι θὰ
προσθετοῦμε: «Ὁλ' αὐτὰ τὰκανε ὁ
Θεός».

Γιὰ τὸ Θεός παντοῦ καὶ πάντα εἶναι
παρών. Σ' ὅλα γενικῶς τὰ φαινόμενα,
πού κανένα δὲν ἐξηγεῖται χωρὶς Αὐτόν
ὡς τὸ τέλος. Π. χ. ποῖος κάνει τὴν
ἀστραπή; ὁ ἡλεκτρισμός τῆς ἀτμοσφαι-
ρας. Ποῖος κάνει τὸν ἡλεκτρισμό; ὁ
Θεός. Ποῖος κάνει τὸ **δυσυπόστατο**, τὸ
διχασμὸ μερικῶν ἀνθρώπων; Ἡ ἀγνω-
στὴ ἀκόμα δύναμη πού ἔχουν μέσα
τους, ὁ δυναμισμός. Ποῖος κάνει τὸν
δυναμισμό; ὁ Θεός. Τὸ συμπέρασμα
λοιπὸν εἶναι, ὅτι, ὅσο ἀποδείχνει τὸ
Θεὸ ὁ ἡλεκτρισμός, τόσο Τὸν ἀποδείχνει
κι' ὁ δυναμισμός μὲ τὰ «ψυχοφυσικὰ»
φαινόμενα. Ὅλα Τὸν ἀποδείχνουν,
ἀφοῦ ὅλα, στὸ τέλος, ἀνάγονται σ' Αὐτόν.
Πειραματικῶς ὅμως δὲν Τὸν ἀποδείχνει
τίποτα, οὔτε θὰ Τὸν ἀποδείξῃ ποτέ.
Ἐπίσης τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, τὸν
ἄλλον κόσμον κι' ὅσα ἄλλα ξέρουμε καὶ
πιστεύουμε ἀπὸ τὴ ὁρησκεία, ἀπὸ τὴν
Ἀποκάλυψη.

Ἄν πραγματικῶς κατέδαινε μιὰ
ψυχὴ ἀπ' τὸν ἄλλον κόσμον στὴ γῆ κι'
ἐπικοινωνοῦσε μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἂν
δηλαδὴ εἴχαμε **φαινόμενα** πού μόνο
μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ ἐξηγοῦνται,
μάλιστα, ἡ Ἐπιστήμη θὰ μπορούσε νὰ
ἀποδείξῃ. Ἀλλὰ τὰ λεγόμενα «ψυχο-
φυσικὰ» δὲν εἶναι τέτοια! Παράγονται
ἀπὸ δυνάμεις πού τῆς ἔχει ἡ ἴδια ἡ
ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἴδιος ὁ ἀνθρώ-
πος πού ζῇ στὴ γῆ, χωρὶς νὰ ἐρχεται
σὲ καμμιὰ ἐπικοινωνία μὲ ψυχὴς πού
ζοῦν ἄλλου. Ἡ τηλεπάθεια, τὸ προαι-
σθημα, τὸ προφητικὸ ὄνειρο, — ἕνα
εἶδος προαισθημάτων, — οἱ ὀπτασίες
καὶ καθεξῆς, σὲ τέτοιες γήϊνες κι'
ἀνθρώπινες δυνάμεις χρωστούνται. Κι'
ἔχει μόνο ὁ ἀνθρώπος, ἀλλὰ καὶ πολλὰ
ζῶα ἔχουν τῆς ἴδιας δυνάμεις, π. χ. νὰ
προαισθάνονται κάτι τι πού μετὰ πολλὰς
ὥρες θὰ συμβῇ, ἢ πού συνέβη μακριά.
Φαντάζεσθε σὲς πῶς ἕνας σκύλος πού
προαισθάνεται ἕνα σεισμὸ μιὰ ὥρα πρω-
τύτερα καὶ οὐρλιάζει, προειδοποιεῖται
ἀπὸ τὴν ψυχὴ ἄλλου σκύλου νεκροῦ;

Καὶ τὸ **ἐκτόπλασμα** ἀκόμα μιὰ
φυσικὴ δύναμη τὸ κάνει. Μᾶς ἐκπλήττει
πού τὰχοῦμε καὶ μᾶς κάνει νὰ φαντα-
ζόμαστε ὑπερφυσικά, γιὰ τὸ εἶναι σπάνιο.

Εἶναι ὅμως περισσότερο τάχα ἐκπλη-
κτικὸ ἀπὸ τόσα ἄλλα φαινόμενα, πού
δὲν μᾶς κάνουν καμμιὰ ἐντύπωση,
ἐπειδὴ τὰχοῦμε συνηθίσαι; Μικρὸ
τόχετε, π. χ. νὰ φυτεύετε ἕνα μικρὸ
σπόρο στὴ γῆ καὶ σὲ λίγο νάχετε καὶ
ἕνα δένδρο μεγάλο μὲ λουλούδια, μὲ
καρπούς καὶ μὲ χιλίους σπόρους σὰν
ἐκεῖνον πού φυτέψατε; Γιὰ φαντασθῆτε
μιὰ αἰγίμνι τι θαῦμα, τι ὑπερφυσικὸ
θὰ σὰς φαινόταν, ἂν τὸ βλέπατε, ἂν
τὰχοῦγατε πρώτη φορά, καὶ πόσα
πνεύματα θὰ φανταζόσαστε πῶς
ἐνέργησαν γιὰ νὰ τὸ κάμουν! Κι' ὅμως
ἔγινε ἀπλοῦστα ἀπὸ τῆς δυνάμεις
πού εἶχε μέσα του ἐκεῖνος ὁ σπόρος.
Ὅπως καὶ τὸ **ἐκτόπλασμα**, τὸ κατα-
πληκτικὸ, ἔγινε ἀπὸ μιὰ δύναμη πού
εἶχε μέσα του τὸ **μέντιον**, χωρὶς νὰ
συνεργήσῃ κανένα πνεῦμα.

Κι' ἐν' ἄλλο ἀκόμα: Ξέρετε γιὰ
ποῖο λόγο τὰ φαινόμενα αὐτὰ, τὰ ψυχο-
φυσικά, δὲν εἶναι τόσο συνεπισταμένα;
Γιὰ τὸ εἶναι φαινόμενα **παθολογικά**.
Γιὰ τὸ γιὰ νὰ παραχθοῦν, χρειάζεται
πάντα σχεδὸν ἕνα **μέντιον**, δηλαδὴ
ἕνας ἀνθρώπος ὑστερικός, ἄρρωστος. Ὁ
ὕγινης, ὁ φυσιολογικός, δὲν παρουσιάζει
τέτοια φαινόμενα. Οὔτε πολλὰ προ-
αισθημάτων ἔχει, οὔτε πολλὰ προφητικὰ
ὄνειρα βλέπει. Ὅταν λοιπὸν λογικὸ νὰ
φαντασθῶμε, ὅτι οἱ ψυχές, ἀπὸ τὸν
ἄλλο κόσμον, μόνο μὲ τέτοιους ἄρρωστους
ἐπικοινωνοῦν; Τί νὰ σὰς πῶ! Ἄν
ὕπνηρχε τέτοια ἐπικοινωνία, ἐμένα μοῦ
φαίνεται πῶς θὰ γινόταν μὲ ὅλους. Κι'
ἂν ἡ ψυχὴ τοῦ πατέρα μου, ἀπὸ τὸν
ἄλλο κόσμον, μπορούσε νὰ μοῦ μιλήσῃ,
νὰ μοῦ φανερώσῃ κάτι, νὰ μοῦ δώσῃ
μιὰ συμβουλὴ, μοῦ φαίνεται πῶς θὰ
τόκανε ἀπευθείας, χωρὶς ἐγὼ νὰ εἶμαι
ὀποχρεωμένος νὰ προστρέξω σ' ἕνα
μέντιον.

Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι τὸ μικρότερον ἐπι-
χείρημα. Γιὰ τὸ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ
ἰσχυρισθῇ, πῶς αὐτοὶ οἱ ἄρρωστοι, οἱ
ὕστερικοί, πού ὑπνωτίζονται, πού αὐθυ-
ποβάλλονται, πού ἐρχονται σ' ἔκσταση,
πού πέφτουν σὲ ἀναισθησία νεκροῦ καὶ
πάλι ζωντανεύουν, σὰν τοὺς φακίριδες,
αὐτοὶ εἶναι τελειότεροι ἄνθρωποι ψυ-
χικῶς κι' αὐτοὶ μόνο μποροῦν νὰ ἐπι-
κοινωνοῦν μὲ ψυχές καὶ πνεύματα ἀπὸ
τὸν ἄλλο κόσμον. Μὰ τὸ ζήτημα εἶναι
πού δὲν εἶναι! Γιὰ τὸ ὅσα κάνουν, ὅσα
λένε, ἐξηγοῦνται ἐξαιρέτα μὲ τὴν
ὑπόθεσιν μιᾶς δυνάμεις πού τὴν ἔχουν
μέσα τους, ἢ μιᾶς δυνάμεις πού τὴν
ἔχουν ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ μ' αὐτοὺς
μποροῦν νὰ ανταποκρίνονται. Ὅπως π. χ.
στὴν τηλεπάθεια, πού ἕνας ἀνθρώπος
μπορεῖ νὰ μᾶς στελεχῇ ἀπὸ μακριὰ τὴ
σκέψιν του καὶ νὰ μᾶς κἀνῃ νὰ τὸν
σκεφθοῦμε. Τὰ περίφημα **πειράματα**
τίποτα τὸ ὑπερφυσικὸ, δηλαδὴ τὸ ὑπερ-
γῆϊνο, δὲν μᾶς παρουσίασαν. Ὅλα εἶναι

γῆϊνα. Φαινόμενα ψυχικά, ἀνθρώπινα,
φυσικά. Σπάνια καὶ ἀσυνεπιστα, μᾶς
φαίνονται θαύματα. Ἀλλ' ἂν τὰ συ-
νηθίζαμε κι' αὐτὰ, ἂν τὰ βλέπαμε καθε-
μέρα, θὰ μᾶς φαίνονταν ἀπλοῦστα
σὰν τὸ φύτρωμα, τὴν ἀνθήση καὶ τὴν
καρποφορίαν ἐνὸς μικροῦ σπόρου στὴ γῆ...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

— Καὶ γιὰ τὴν νὰ μᾶς φῇς μονάχη,
μάννα; Δὲν εἶμαι κακιά. Νὰ μὲ πάρῃς
μαζί σου.

— Νὰ σὲ πάρω μαζί μου,
ψυχούλα μου; Μὰ θὰ πάω πολὺ
μακριά... Μὴν κλαῖς... Ἐλα
δὼ νὰ σὲ φιλήσω...

Ἐνύχτωσε. Ἡ ἄρρωστη εἶχε
ἀκουμπήσει τὸ κεφάλι τῆς Ἀν-
θούλας στὸν ὦμον τῆς κι' ἡ
δυστυχισμένη μικρὴ ἀποκοιμή-
θηκε κλαίγοντας. Μὰ σὲ λίγο
ξύπνησε ἀπ' τὴ φωνὴ τοῦ πα-
τέρα τῆς κι' ἐνὸς ξένου πού
εἶχε φέρεי μαζί του.

Ὁ ξένος αὐτὸς ἐπλησίασε τὴν
ἄρρωστη, ἔπιασε τὸ σφυγμὸ τῆς,
στήριξε τὸ κεφάλι του στὸ στή-
θος τῆς, ἀκρασθήκε κάμποσιν
ὥρα· ἔπειτα τῆς εἶπε νὰ βῇξῃ
κι' ἐκοίταξε τὸ αἷμα πού βγήκε
ἀπὸ τὸ στόμα τῆς.

Ἀφοῦ τελείωσε ὅλη αὐτὴ ἡ
ἐξέταση, ὁ πατέρας ξέβγαλε τὸν
ξένο ὡς τὰμάξιν του πού τὸν
περίμενε στὴν πόρτα τοῦ κήπου.

— Λοιπὸν, γιὰτρέ μου;
— Τί νὰ σοῦ πῶ, κύρ-Φραν-
τῆ, δὲν ἔχω καμμιὰ ἐλπίδα. Ἡ
γυναίκα σου σὲ δυο-τρὲς μέρες
τελειώνει.

Ὁ πατέρας ἔδωκε ἕνα λυγμὸ
κι' ἡ Ἀνθούλα τὸν ἄκουσε κι'
ἀπόρησε: Γιὰ τὴν ἄραγε; Δὲν
τῆς ἔφερε, μὰ φοβήθηκε πολὺ. Κι'
ὅρμησε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πα-
τέρα τῆς πού τὴ σήκωσε ψηλά
καὶ τὴ φίλησε στὸ μάγουλο. Ἡ
Ἀνθούλα κατάλαβε τότε πῶς ὁ
πατέρας τῆς ἔκλαιγε, γιὰ τὸ πρόσωπό
τῆς βράχθηκε μὲ τὰ δάκρυά του!...

Πέρασαν δυο μέρες. Ἡ ἄρρωστη δὲν
μιλοῦσε πιά. Οἱ γειτόνισσες ἐρχόνταν
καὶ τὴν ἐδῶσαν ἡσυχά-ἡσυχά, χωρὶς
νὰ κάνουν κρότο. Ἡ μιὰ τῆς ἔφερε
λίγο κρασί, ἡ ἄλλη ἄσπρο ψωμί. Ποτὲ
δὲν ἔχουν πᾶν τόσοι ἄνθρωποι στὸ
φτωχόσπιτο.

Σιγοκουβέντιαζαν σὲ μιὰ ἄκρη. Ὁ
πατέρας δὲν ἔλεγε τίποτα, δὲν ἐμά-
λωνε πιά, δὲν βλαστημοῦσε. Κάπου-
κάπου ἔπιασε τὸ χέρι τῆς ἄρρωστης

καὶ τὴ φιλοῦσε στὸ μέτωπο καὶ τῆς
μιλοῦσε στ' αὐτὴ... Ἐκεῖνη μισάνοιγε τὰ
μάτια, ἔπειτα τὰ ξανάκλεινε...

Τέλος πῆγε κι' ὁ παπὰς μὲ τὴ Με-
τάδοση καὶ τὴν κοινώνησε. Μιὰ γει-
τόνισσα τότε θέλησε νὰ πάρῃ τὴν Ἀν-
θούλα, νὰ τὴν κοιμήσῃ στὸ σπῆτι τῆς.
Ἡ Ἀνθούλα δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ. Κι'
ὁ πατέρας τῆς τὴν πῆρε καὶ τὴν πῆγε
στὴς γειτόνισσας μὲ τὸ στανιό.

— Φρόνιμα, ἡσυχά, Ἀνθούλα, τῆς
εἶπε φεύγοντας· μὴ μὲ κἀνῃς νὰ λυ-
πηθῶ περισσότερο· μοῦ φτάνει ἡ λύπη
πού ἔχω.

Ἡ μικρὴ τότε σύχασε κι' ἐπλάγιασε
ἐκεῖ πού τὴν ἔδωκε ἡ γειτόνισσα· δὲν
μπόρεσε ὅμως νὰ κοιμηθῇ παρὰ μόνο

«Ἡ Ἀνθούλα ἀποκοιμήθηκε κλαίγοντας...» (Σελ. 29, στ. α'.)

τὸ πρῶτ', ὅταν ἄρχισαν νὰ λαλοῦν οἱ
πετεινοί.

Καὶ πάλι θέλησε νὰ γυρίσῃ στὸ σπῆτι
τῆς· μὰ ἦρθε ὁ πατέρας τῆς καὶ δὲν
τὴν ἄφησε. Τί λυπημένος πού φαινό-
ταν!... Τῆς εἶπε νὰ μείνῃ ἐκεῖ πού
ἦταν καὶ τῆς ὑποσχέθηκε πῶς τὴν
ἄλλη μέρα θὰ τὴν ἐπαίρνε. Τὰ κορίτσια
τοῦ χωριοῦ πῆγαν καὶ τὴ βοήσαν στὴς
γειτόνισσας· καὶ μόνο τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη
δὲν τὴν περιπαῖξαν, δὲν τὴν πείραξαν,
παρὰ τῆς μιλοῦσαν μὲ καλοσύνη, μὲ
συμπάθεια...

Ἡ Ἀνθούλα ὅμως δὲν μπόρεσε πιά
νὰ κρατηθῇ· κι' ἔδωκε τῆς φωνῆς:

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὴ μάννα μου! Θέλω
νὰ ἰδῶ τὴν μάννα μου!...

Κι' ἔφυγε ἀπ' τῆς γειτόνισσας κι' ἔ-
τρεξε στὸ σπῆτι τῆς.

Ὁ πατέρας τῆς καθόταν στὸ πλάϊ
τοῦ κρεββατιοῦ, ὅπου ἦταν πλαγιασμένη
ἡ μητέρα τῆς... Μὰ ἡ Ἀνθούλα δὲν
τὴν ἐγνώρισε... Τῆς φάνηκε τόσο ἄλ-
λοιώτικη, τόσο σοβαρή, ὥστε ἡ δύστυχη
μικρὴ δὲν τόλμησε νὰ ζυγώσῃ...

Ὁ Φραντῆς τότε τὴν πῆρε καὶ τὴν
ἐναπῆγε στὴς γειτόνισσας. Ἡ Ἀν-
θούλα κοιμήθηκε πάλι ἐκεῖ. Καὶ τὴν
αὐγὴ πού σηκώθηκε, ἄκουσε τὴ γει-
τόνισσα νὰ λέῃ τοῦ ἀνδρός τῆς:

— Δὲν ταιριάζει, καίμενε Μι-
χάλη, νὰ φῇς τοὺς κακὸμοιρο
νὰ πάῃ ἔτσι, μ' αὐτὸ τὸ κου-
ρελιασμένο φουστάνι, στὴν κη-
δεῖα τῆς μάννας του. Θὰ τοῦ
δώσω τὸ μαῦρο φουστάνι τῆς
Γιαννούλας μας πού τῆς μίκρηνε
καὶ δὲν τῆς ἔρχεται πιά.

— Κάνε ὅ,τι σὲ φωτίσῃ ὁ
Θεός, γυναίκα. Ὡστόσο μεγάλη
μανία ἔχεις ἐσὺ νὰ φροντίζῃς
γιὰ τοὺς ἄλλους, σὰ νὰ μὴ σοῦ
ἔφταναν τόσες φροντίδες πού
ἔχεις γιὰ τοὺς δικούς σου!

— Δὲν βλάπτει, ἄντρα, δὲν
βλάπτει. Ἡ Γιαννούλα μας δὲν
εἶναι τόσο καλά, δὲν ἔχει δύ-
ναμη καὶ κόκκινα μάγουλα σὰν
τάλλα κορίτσια. Καὶ ποῖος ξέ-
ρει, ἅμα κάνουμε λίγη καλο-
σύνη, μπορεῖ νὰ πάρῃ ἀπάνω
τῆς κι' ἡ κοπέλλα μας.

— Κάνε ὅ,τι θέλεις, σοῦ εἶπα.
Τὰ φουστάνια καὶ τὰ μεσοφού-
стана εἶναι δουλειὰ τῶν γυ-
ναικῶν.

Ἡ γειτόνισσα ἀνοῖξε τότε
ἕνα μεγάλο ντουλάπι, ὅπου ἦταν
μὲ τάξη καλοθεμένα ἀσπρόρ-
ρουχα καὶ φορέματα. Ἀπὸ κεῖ
διάλεξε ἕνα μάλλινο φουστανάκι
κι' ἐφώνησε τῆς ὀρφανῆς:

— Ἐλα δὼ, Ἀνθούλα.

Τὴν ἔδωκε νὰ σταθῇ ἀνάμεσα
στὰ γόνατά τῆς καὶ τῆς τὸ φό-
ρεσε.

— Σοῦ πᾶν ὥραία, τῆς εἶπε. Σοῦ
ἐρχεται ἴσα-ἴσα. Στάσου τώρα νὰ σὲ
νίψω καὶ νὰ σὲ χτενίσω.

Κι' ἀφοῦ τὴν ἔπλυνε καὶ τῆς ἔπλεξε
τὰ ξανθὰ μαλλιά:

— Ὡ, νὰ τὸ χαρὸν τὸ πουλάκι μου! φώ-
ναξε. Τὸ ξέρεῖς πῶς δὲν εἶσαι πιά ἡ ἴδια,
ἡ Ἀνθούλα; Ἐγείνεσαι ἄλλοιώτικη, ὁμορ-
φότερη. Ἐλα, φίλῃσέ με τώρα, μικρούλα
μου, γιὰ τὸ σὲ βρήκε μεγάλο κακό. Δὲν ἔα-
να γυρίζεις πιά ἡ μάννα πού ἔχασες, καί-
μενούλα μου!...

(Ἀκολουθεῖ)

χικά των νάποτελουν άρχαιον Ρή-
τορα:

Άγαθός, παχύς, χείρον, φυγόπο-
νος, βαθύς, πωλώ, λίμνη.

Πρόμαχος της Έλευθερίας

49. Φωνηεντόλιπον

τ-πμλ-πντ-δλ-γγντ
Λιάνα

50. Παλαιός Γρίφος

Ίωάννης όν φιλείς πώς όμαλόν
τάχυνον.

Καμίλια

Διά τους Γαλλομαθείς

51. Tonogriphe

Si la grande capitale.
Change un peu son accent.
Un héros renommé
Se presente à l'instant.

Σμύρνη

ΔΥΣΕΙΣ

των Πν. Άσκήσεων του φύλ. 34

440. Διάβολος (διά, Βόλος.)—
441. Ευρύαλη (εύρη, Άλλη.)—442
Κύθηρα—κιδάρα.—443. Άρα-
άρά.

444. ΠΑΔΟΣ 445. ΙΟΡΔΑ-
ΜΙΔΑΣ ΝΗΣ (Όδησ-
ΝΙΝΟΣ σός, Ροδανός,
ΜΙΝΟΣ Δανία Άνδρο,
ΣΑΜΟΣ νήσσα, Ήσιο-

δος, Σαρδηνία).—446.—450. Διά
τού Ρ: όρκος, πόρος μέρος, Ρήρος,
χώρα.—451. ΣΦΙΓΞ (Σολωμός,
Έφιάλτης, Άμίλκας, Γοργίας, Τι-
μόθεος).—452. Δεί πάντα τεθνά-
ναι όσα του ζην μεταλάβοι. (Πλά-
των).—453. Μη πολλά λάλει (μύ-
εργία λα, λι).—454. ELEGANT
(Ecrire, Lire, Éviter, Gamin,
Abbé, Noir, Tiroir.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Άπό τους έν παρενθέσει αριθ-
μούς, ό πρώτος είναι τά ταχυ-
δρομικά του Έσωτερικού και
ό δεύτερος του Έξωτερικού.)

Ό Ό Άγγελος της Άγάπης
(με 60 εικόνες) δρ. 25. (3,40
και 7,60).

Ό Άδελφούλα μου, μυθι-
στόρημα Γρ. Ξενοπούλου, (με
24 εικόνες) δρ. 15.—(1,40 και 4).

Τό Βιβλίον της Συμπερι-
φοράς, δρ. 5.—(1 και 2,80).

Τό Θύμα του Φθόνου (με
20 εικόνες) δρ. 20.—(2 και
4,80).

Ό Μοῦσα των Παίδων (ποι-
ήματα) δρ. 10.—(1,40 και 3,60)

Ό Νίνα (με 20 εικόνες) δρ
20.—(1,60 και 4).

Παιδικόν Πνεῦμα (3 τομί-
δια) έκαστον δρ. 2.—(0,80
και 2,40).

Πρόας ό Νικίου (με 24 εικό-
νας) δρ. 20.—(2 και 4,80).

Ό Πυρρειοπόλης (με 24 εικό-
νας) δρ. 20.—(1,80 και 4,40)

Υπέρ Πατρίδος (με 24 ει-
κόνες) δρ. 20.—(2,20 και 5,20)

Ό Φώτης, έμμετρον διήγ.
δρ. 5.—(2 και 4,80).

ΤΟ ΩΡΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Είναι ό τελευταίος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1923

Με τις 400 σελίδες του.—Με τις 250 εικόνες του.—Με τη «Μικρή Βασίλισσα.—
Με τό «Βράχο των Γλάρων».—Με τον «Τοτό και τη Ρηγούλα».—Με τό «Γυ-
ρεύοντας Τύχη...».—Με 50 «Άθηναϊκές Έπιστολές».—Και με άμέτρητα άλλα
διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ Άρραφος δρ. 47.—(και ταχυδρ. 49 διά τό Έσωτ. και 59 διά τό Έξωτ.)
Ραμμένος δρ. 50.—(και ταχυδρ. 55 διά τό Έσωτ. και 62 διά τό Έξωτ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με
άπλά στοιχεία δρ. 4, τό ελάχιστον τί-
μημα. Πέραν των 10 λέξεων 40
λεπτά ή λέξεις, με πλάγια δε στοιχεία
λεπ. 50 και με κεφαλαία λεπ. 60.
Ό χωριστός στίχος δραχμάς 2.
Ό προκληρωμή είναι άπαραίτητη.

(ΚΑ'—75)

Μ άφρισμένα κύματα μπαίνω στο
σαλόνι της Διαπλάσεως.
ΘΑΛΑΣΣΑ

(ΚΑ'—76)

Ε ισερχόμενος στο Διαπλάσοςμο χαί-
ρετώ όλα τά Διαπλάσουλια.
Έαρινόν Όνειρον

(ΚΑ'—77)

Δ ιαπλάσικη Άστυνομία, άσπάξομαι
σκοπούς σας. Δέχεσθαι αντιπροσω-
πιαν; (Συμμ. των Μαύρων), μοιάζετε
με καρβουλίνα. Κράκ, πατραράκ, πάει
γκρεμίστηκε ό Κράκ. Aurevoir.

ΑΡΧΙΖΙΝΑΝΙΟ

(ΚΑ'—78)

Κ υρά Μέμφε, να προσέχης άλλη φορά
νά μην εισ' άφρημένη!...
Αίγιπτιούλια, Βαρκούλα του Νείλου

(ΚΑ'—79)

Ε ισερχόμενος στο Διαπλάσικόν σαλο-
νάκι χαιρετώ όλους και όλες.
ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

(ΚΑ'—80)

Δ ιαπλάσουλια! Μη λησμονήσετε να
ψηφίσετε τό υπέροχον ψευδώνυμον

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

τό έγκλειστον όλα τά ένδικά ιδεώδη.

(ΚΑ'—81)

Α φρόνισον, μέσα από την καρδιά μου
σου εύχομαι άνέφελον εύτυχίαν.
Συνητήρι

(ΚΑ'—82)

Δ ινόντας την ψήφο μου στην
ΠΙΚΡΗ ΣΚΛΑΒΙΑ
σας δίδω τό καλό παράδειγμα, κ' άκο-
λουθήστε το.

ΓΥΡΜΕΝΟ ΛΟΥΛΟΥΑΚΙ

(ΚΑ'—83)

Δ ιαπλάσουλια, Διαπλάσουλές, θα
εύχαριστηθώ πολύ άν μου χαρίσετε
την αλληλογραφία σας. Άσας; Νικόλαον
Δημητριάδην, Ξενοδοχείον «Εθνικόν»,
Λεωφ. Πανεπιστημίου, Αθήνας.

(ΚΑ'—84)

Α σο Καρό, είσαι πολύ μικρός να άνα-
καλύψης έμένα.
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΖΟΥΜΠΕΡ

(ΚΑ'—85)

Τ ομός—Καρυστινάκης, Μπαγιαντέρα
—Γεωργιάδου.
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΖΟΥΜΠΕΡ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΑΙΜΩΝ

(ΚΑ'—86)

Α ποτελέσματα Διαγωνισμού. Βραβεύον-
ται: Καταράκης, Μαρόπουλος, Τσο-
νός, Μιχαήλ, Στεργίου, Μονογυιός, Κα-
ραθανάσης, Άγγελόπουλος. Στείλατε
Διευθύνσεις και ταχυδρομικά.

(ΚΑ'—87)

Τ ά καλλίτερα, πρακτικώτερα, εύθυ-
νότερα, πρωτοχρονιάτικα Αδρα
ΠΑΙΔΙΑΣΤΙΚΕΣ ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΕΣ.
Θεόδωρον Κούλαν, Πύργον

(ΚΑ'—88)

Σ τή γιοστή της ή άγαπημένη ΡΕ-
ΖΕΝΤΑ έχει μύριες κινιόβγαλτες
εύχες άπ' τη

ΜΙΜΟΖΑ

(ΚΑ'—89)

Σ τό Δημοψήφισμα
ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΑ'—90)

Ψ ηφίσατε όλοι και όλοι τό πατριωτικόν
και ήπιοστον ψευδώνυμον
ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Είμαι πράγματι ώραϊον ψευδώνυμον και
άξίζει ύποσηρήσεως.
ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΝΔΡΟΥ

(ΚΑ'—91)

Σ τό Δημοψήφισμα (του 1914)
ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ

(ΚΑ'—92)

Β ΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑ. Βασίλισσα του
Σαββά, Στό Δημοψήφισμα (του 1914).

(ΚΑ'—93)

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικά με όλας.
ΑΔ)σις: Θεανώ Θ. Μακρή, Άργυστόλι.

(ΚΑ'—94)

Σ υμπαθούσα συλλόγους «Μαργαριτα-
ρένιος» «Μόζαρτ» «Συναδέλφους»
«Αγαγίνης» επιθυμώ ανταλλάγην
Μ. Μυστικών μετ' αυτών. Περιμένον,
εύχαριστούσα.

ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΠΑΣΧΑΛΙΑ

(ΚΑ'—95)

«ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ»
Α ποτελέσματα Πρωτοτύπου: Μακρή-
σιος Μόζαρτ, Κορίννα Μαρκαρανίου.
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤΩΝ άρραφών
και ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ. Προθεσμία
δύμηνος. Βραβεία: Συλλογή Γραμματο-
σήμων και Album καρτών. Δ)σις: Βει-
νόγλου Άβέρωφ 7-γ, Αθήναι.

ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΑΣ

(ΚΑ'—96)

Α ποτελέσματα Διαγωνισμού μου. Έβ-
ραβείθησαν: α') Στρατάκης. β')
Κωστάκης. Λοιπούς εύχαριστώ.

ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΡΑΙΟΣ

(ΚΑ'—97)

Π αιδιά, πώς πήγατε στις εξέτασεις;
Έσύ, Ξεργίος; ΠΑΝΟΥΚΛΑ

(ΚΑ'—98)

Π άν Όρεσβίε, με ταπεινά σκουληκά-
νια δέν ανταλλάσσω τετράδια!..
Λυπάμαι τό μέλαν!.. ΠΑΝΟΥΚΛΑ

(ΚΑ'—99)

Α γριοβιολέτης, Πολέμιστή της Πατρί-
δος, Φασουλή, εύχαριστώ για τά
Μ. Μυστ. Έστελτα. Άστρο τ. Άγάπης
Βολιώτικο Κεράσι, Έσμέ, Μ. Μυστ. Έ-
στελτα! περιμένω.

(ΚΑ'—100)

Π ροηγούτω Διαγων. καλλιτεχνικών
αράφων c. p. Προθεσμ. δύο μη-
νών. Βραβεία δύο. Δ)σις: Φιλελευθε-
ρον Άθλητήν, p. r. Άργυστόλι.

(ΚΑ'—101)

Μ παίνω στη «Συναδέλφωση» κουβα-
λώντας στους ώμους μου όλον τον
Διαπλάσοςμο.

(ΚΑ'—102)

Α νταλλάσσω κάρτ-ποστάλ και Μ.
Μυστ. Στείλατε: «Synadelphoi»
Alexandrie (Egypte).

(ΚΑ'—103)

Ε νκα λόγων διαλύομεν τη «ΜΑΥΡΗ
Ε ΣΚΙΑ».—ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ, ΔΙΑΒΟ-
ΛΟΠΑΙΔΟ, ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ.

(ΚΑ'—104)

«ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ».
Δ ιαπλάσουλια, Σύλλογοι, άνα ψη-
φίσατε τά υπέροχα και πατριωτικά
ψευδώνυμα ΔΑΦΝΟΣΤΕΜΜΕΝΗ ΝΙΚΗ και
ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ δεινά χάστε.

«Αόρατοι», γιατί θυμάσαστε;

ΝΑΤ-ΠΗΚΕΡΤΟΝ

(ΚΑ'—105)

Η διεύθυνσή μου στην (ΚΓ'—1783
του παραλείφτηκε, είναι: Νίκα
Μπουλουγούρα, Θήβας. Ό προθεσμία
παρατείνεται ως τό Μάρτη.

ΑΘΑΜΑΣ

(ΚΑ'—106)

Ο λοι και όλες ψηφίστε την
ΚΥΜΑΤΙΣ, ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ
Υποψηφία του Δημοψήφισμ. του 1923

(ΚΑ'—107)

Ι δανισμέ, Βεατρίκη και λοιποί, άλληλο-
γραφεύμε; Δ)σις: Έλλη Ζίνου (Δι-
Άλκη Καρόλου) Άσκληπιού 34-Γ
Αθήνας. Άτρωτη Πολεμίστρια.

(ΚΑ'—108)

Α ποτελέσματα διαγωνισμού μας:
Κατεπίν Καραπίπρης, Μάγκισσα
Λοιπούς εύχαριστούμεν.

Κωνσ(τ)πολίτης, Φασουλής.

(ΚΑ'—109)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΙΤΑΝ»

Ι δρύθη έν Άλεξανδρεία ό άνω Σύλλο-
γος. Σκοποί: Διάδοσις Διαπλάσεως
ανάκαλυψης ψευδώνυμων, προσκήρυξη
διαγωνισμών. Γενομένων άρχαιρεσιών
έξελέγησαν:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΥΠΕΡΙΩΝ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ ΣΑΛΑΡΑΣ
ΤΑΜΙΑΣ: ΚΡΟΝΙΩΝ

ΑΝΑΚΑΔΥΨΕΩΝ: ΑΙΓΥΠΤΙΟΤΗΣ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ: ΙΑΠΕΤΟΣ
ΕΠ. ΜΕΛΟΣ ΚΟΡΑΗΣ

Ζητούνται αντιπρόσωποι. Δ)σις: B.P
436, Four «Titan» Alexandrie (Egypte)

(ΚΑ'—110)

Β ολιώτικο Κεράσι, καλό ταξίδι. Ό
πής χαιρετισματα στις έξαδελφού-
λες μου!!!

Άγριόροδο.

(ΚΑ'—111)

ΠΙΚΡΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893)
άπό τους εκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν άκόμη μόνον οι έξη
έπίτα: ός, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος
19ος, και 20ός. Έκαστος τόμος
δρ. 15, ταχυδρομικώς δε άποστέλ-
λόμενος δραχ. 16 διά τό Έσωτ.
ρικόν και δραχ. 20 διά τό Έξω-
τερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1923)
υπάρχουν όλοι οι εκδοθέντες τό-
μοι, 30 έν όλω. Έκαστος τόμος
άρραφος, δρ. 47 και ραμμένο
δρ. 50. Ταχυδρομικά τέλη έκά-
στου τόμου προστέττα εις τά
άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν
δραχ. 2 ό άρραφος και δρ. 5
ραμμένος, διά δε τό Έξωτερικόν
δρ. 12,—είτε άρραφος, είτε ραμ-
μένος.

Τό πρώτιστον καθήκον
του καλού συνδρομητού
είναι ή έγκαιρος άναγνώ-
σις της συνδρομής του.